

2011. február 1. – kedd

Jeremiás siralmi 3,41: Emeljük föl szívünket és kezünket Istenhez.

Azaz forduljunk életünkkel és imádságainkkal az Istenhez. A siránkozás, panasz helyett tegyük ezt. Van ugyan miért sírni és panaszkodni, hiszen az ország romokban hever, a nép javát fogságba vitték, sokakat megöltek, itthon csak a betegek, a gyengék és az öregek maradtak. Azért is sírni kell, mert mindezt mi okoztuk önmagunknak, mondja Jeremiás, hiszen Istenünk nem is csak egyszer figyelmeztetett minket, szólított a megtérésre, az életünk megváltoztatására, de mi nem hallgattunk az Ő szavára. Most pedig itt vagyunk kifosztottan, romok között, reménytelenül. Mi más maradt hátra, mint sírni, panaszkodni. De vajon ez segít-e? Valamit megold? Ha legalább eljuttat a tévedések felismerésére és a bűnbánatra, akkor van értelme, anélkül viszont nincs. S még a büntetésben is jó lenne meglátni, hogy noha kemény volt a büntetés, de nem számolta fel teljesen Izráelt. Csak az Isten nagy kegyelme, hogy nincs teljesen vége a választott népnek. Most pedig a kesergésnek, az önsajnálkozásnak kell véget vetni. Mozdulni szükséges, van még feladat. Azzal kell kezdeni, hogy emeljük fel szívünket Istenhez. Szívünket, mint az akkori gondolkodás szerint az értelmünk, érzelmünk és akaratunk központját irányítsuk Isten felé, járuljunk egész valónkkal az élő Istenhez. Felemelt kezekkel, azaz imádsággal szólítsuk meg őt. Felemelt üres tenyereink fejezik ki azt, hogy semmink nincs, amivel jöhethetnénk, de készek vagyunk elfogadni mindazt, amit Isten akar adni nekünk.

Nincs olyan mélység, melyben ne lehetne Istent keresni, hívni, nyitott szívvel és őszinte imával ne lehetne az Ő kegyelméért esedezni. Nincs olyan magasság sem, mely szükségtelenné tenné azt, hogy az URat keressük, nincs olyan jólét, vagy földi biztonság, melyben ne lenne szükséges az őszinte ima, a bizalommal való Isten elé járulás. Olyan nap sincs Isten gyermekeinek életében, amikor ezeket ne kellene megtenniük. Így ez az ige mai, sőt, miért ne lenne e pillanatra szóló felszólítás: emeld fel szíved, és kezed Istenhez!

2011. február 2. – szerda

Ezékiel próféta könyve 22,30: Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.

A Biblia egyik legrettenetesebb vádbeszéde olvasható ebben a fejezetben. Isten sorolja népének borzalmas bűneit, a felsorolásban érezhető az Úr haragja is, de a döbbenet is, hogy az Ő népe ilyen mélyre tudott süllyedni. Mi, az olvasók is megdöbbenünk, mikor azt olvassuk, hogy olyanná lett Isten számára az népe, mint a salak. Még jól emlékszünk, hogy az ÚR így szólt az Ő népéről, hogy olyanok, mint a szeme fénye. Most pedig milyen rettenetesen mélyre jutottak, a bűnök miatt, azért, mert nem figyeltek Istenre, az ő próféták által küldött üzenetére.

A Szentírás egyik nagyon fontos tanítása az, hogy Isten nem akarja a bűnös halálát. Amikor ezt kimondja, több helyen is a Biblia, akkor arról is beszél, hogy Isten cselekszik annak érdekében, hogy ez ne is következze be. Többször olvasunk arról is, hogy az Úr emberek által cselekszik, és emberekre tekintve árasztja ki kegyelmét a közösségre is. Mózes egy ilyen ember, akire tekint Isten. A pusztában le akar mondani az ellene szegülő, Őt vádoló, bálványszobrot készítő és azt imádó népről, de Mózes oda áll a résre, és imádkozik a népért, kéri az ÚR kegyelmét a bűnösökre. Vagy korábban, amikor Isten látja azt, hogy eluralkodott a világon az erőszak, a gonoszság és megbánja az ÚR, hogy embert teremtett, el akarja pusztítani az embert és a földi életet. De Noéra tekint, és neki, családjának megkegyelmez, általa pedig az emberiségnek ad egy új esélyt.

Isten a babiloni fogság előtti közvetlen időben is keresi, ki által szólíthatná meg az egész közösséget, ki az, aki elkezdene az építkezést, a lelki oltalom helyreállítását. Ki áll oda a részre, hogy figyelmeztessen a közelgő veszedelemre? Ki az őrálló? Nem volt ilyen. Senki nem akart kirívó és más lenni, mint a többiek, senki nem volt hajlandó az egész közhangulattal dacolva Istenre figyelni és felvállalni a mózesi szerepet, ha nem is a nép kivételét a sötétségből, de legalább a figyelmeztető szó hiteles továbbadását és komolyan vételét. Nincs olyan, aki Isten elé jönne, és esedezne az egész közösségért. Ha a mai helyzetünkre gondolunk, és személyessé is tesszük az igét, akkor önmagunktól kell megkérdeznünk: olyan a világ, az egyház, a közhangulat, amilyen, sokan látják ezt, szinte mindenki számtalan hibát is felfedez, vezetőket, másokat ezekért szidalmaznak. De én imádkozom-e a gyülekezetemért, a közösségért? A választ könnyű kitalálni, szinte minden esetben. Akkor legyen felszólítás a kérdés után: imádkozzam a gyülekezetemért, az egyházamért, a népemért, az országért, hogy az ÚR ne a pusztítást és büntetést hozza el, hanem sokan meghallják az Ő szeretetből fakadó figyelmeztetését, és az Úrhoz forduljanak. Ma imádkozzam mindezekért.

2011. február 3. – csütörtök

Lukács evangéliuma 1,54-55: Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.

Máriának angyal jelenti ki, hogy gyermeke születik, s ő csak annyit felel, hogy legyen meg Isten akarata. Ezután meglátogatja rokonát, Erzsébetet, aki a Lélek kijelentése által áldottnak nevezi Máriát, és az ő méhének gyümölcsét. Erre válaszol Mária ezzel az Istent magasztaló imával. Bizonyára Isten Lelke indítja Máriát erre a csodálatos dicséretre, ezekre a gondolatokra, melyek itt megfogalmazódnak. Jézus születésében Isten ígéretei teljesebben be, ezek között az egyik csodálatos ígért a választott nép felkarolásáról szól, arról, hogy az ÚR meglátogatja népét, világosságot hoz számukra. A Messiás eljövételét várta századok óta a választott nép, ezt Isten sokszor megígérte az övéinek, hogy nem hagyja el őket, irgalmazni fog nekik, eljön a szabadulás és a felüdülés ideje számukra. Mindez íme, most teljesebben be, mondja Mária, Isten cselekvésének ideje érkezett el. Ez olyan nagy örömeztet, hogy azokat, akik hallják és hisznek benne, azokat Isten magasztalására indítja.

Minket is többszörösen magasztalásra indít az ige. Magasztaljuk Isten, mert az Ő ígéretei beteljesednek, ebből pedig mi is bátorítást nyerünk, hiszen számos ígérete a Szentírásnak ránk is vonatkozik. Magasztaljuk Istent, mert Ő felkarolta Izráelt, és Krisztusban meglátogatta népét, hogy elhozza számukra az üdvösség idejét. Nekünk is számos ígértünk van arról, hogy a mi Urunk nem hagy magunkra, lehajol a szenvedőkhöz, a nyomorultakhoz, minden szükségben levőhöz. Ő felkarol minket, erőt ad, kegyelmével minden helyzetben mellettünk marad. Magasztaljuk Isten, amikor felismerjük az Ő munkálkodásának idejét, az Ő kegyelmének jeleit saját életünkben, magasztaljuk teljes szívvel Istenünket, amikor tapasztaljuk, hogy meghallgatja imáinkat, és szinte tetten érhető az Ő hatalmas keze, amint cselekszik értünk. Méltó a mi Istenünk a dicséretre, mert előre eltervezte, miként hozza el a szabadulást népének, és az is az Ő akaratában szerepel, hogy miként váltja meg egyházát. Külön hálásak lehetünk azért, hogy Ő arra is kiválasztott minket, hogy mindezekről tudjunk, várjuk, és felismerjük az időket.

Szükséges, és bátorít is minket az ÚR, hogy jöjjünk Hozzá kéréseinkkel. Nem maradhat el imáinkból az őszinte bűnbánat. De bizonyára szükséges, hogy legyenek olyan imáink és olyan alkalmaink, amikor Istent magasztaljuk, amikor csak az ÚR dicsérete hangzik el, hiszen méltó az ÚR az imádatra. Legyen ma egy ilyen alkalom, amikor Isten dicsérik.

2011. február 4. – péntek

Jeremiás siralmi 3,40: Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az ÚRhoz!

Az „inkább” az előző versre vonatkozik, melyben azt olvassuk, hogy miért siránkozik az, aki vétkezett? Persze, nem a vétek miatt siránkozik, hanem azért, mert vétkeinek következményei is vannak, ez pedig sok szenvedést jelent, Izráel esetében babiloni fogságot és az ország feldúlását. Mintha azt mondaná az ige, hogy aki zabot vetett, az ne siránkozzon, hogy nem lett búzája, hiszen, amit vet az ember, azt fogja aratni is. A bűn is ilyen, ha benne él valaki, vagy egy közösség, annak is előbb-utóbb beérik gyümölcse. Az pedig rosszul esik, fáj, hány ember van, aki utólag bölcs, de változtatni már nem tud a múltján, csak fájdalommal siránkozik, s mondja, hogy ha tudta volna, hogy mi lesz, nem így élt vagy nem így cselekedett volna. Néha eljut oda is az ember, ha őszinte, hogy noha szenved a bűn következményei alatt, de elismeri, hogy jogos a büntetés, ráérdemelt jelen helyzetére. Mindez azonban még mindig nem sokat segít. Az ige arra biztat, hogy tovább kell lépni. Nem a mindegy, semmi nem számít beletörődő magatartás felé, hanem az igazi megoldás felé.

Minden mélységből, nemszeretem állapotból két alapvető lépéssel lehet kifelé indulni. Az első az, hogy megvizsgáljuk, hogyan jutottunk oda, ahol vagyunk. Vissza kell tekinteni, felismerni és belátni a hibákat, a helytelen utakat, amiket bejártunk, az Isten nélkül választott vágyakat és célokat is le kell leplezni. Alázattal és bűnbánattal meg kell ezeket vallani, és kérni az ÚR kegyelmét minden hiábavaló és bűnös magatartásért, cselekedetért. Ha ezt megtesszük, akkor az is világos lesz számunkra, hogy hol is vagyunk most. Nem csak azt látjuk a jelen helyzetünkről, hogy mekkora a baj, a szenvedés, hanem főleg azt, hogy hova kerültünk, milyen távolra sodródtunk Istentől. Ezt ismeri fel a tékozló fiú a disznók mellett, ezt látja a zsidó nép a babiloni fogság idején. De most már a jelen helyes látása nem az önsajnálattal és vég nélküli búsulással bénító semmittevésre indít, hanem azt is látja a szenvedő, hogy hova kellene visszajutni. A tékozló fiú tudja, az egyetlen megoldás atyjának háza, még akkor is, ha már eltékozolta nem csak a vagyont, hanem a fiúságot is, de legalább szolgaként, oda kell visszajutni. Ezt olvassuk itt is az igében, miután megvizsgáltuk útjainkat, látjuk helyzetünket, a semmittevés helyett cselekvő életet kell elkezdenünk. Nem akármit kell tegyünk, nem lehet újra a magunk elgondolása szerint, vagy emberek tanácsa szerint elindulni, hanem megtérni, Isten irányába fordulni szükséges. Istent látni mindig, még ha egyelőre nagyon távol is van, de ameddig Őt látom, addig helyes a cél, ameddig Feléje közeledek, addig jó úton vagyok. Ő hív minket, vár minket, megerősít ezen az úton, elfogadja Hozzá térő gyermekeit.

2011. február 5. – szombat

Példabeszédek könyve 16,32: Többet ér a türelmes ember a hősnél, és az indulatán uralkodó annál, aki várost hódít.

Értékesebb, többet ér, mondja az ige, s nem azt, hogy sikeresebb, híresebb, megbecsültebb. Mi emberek leggyakrabban az utóbbiakra vágyunk, ezekért hajlandó fáradni, küzdeni sok embertársunk. A hős, a várost hódító kívánatos példakép. A fiatalok mindig követendő példákat kerestek, a mai média-központú életben az ilyen hősokeket mutatják fel nekik, legtöbbször hozzájuk hasonlóknak szeretnének lenni. Mivel nem szokott gyakran adódni olyan alkalom, hogy a mindennapi ember városokat hódítson meg, hőstetteivel mentse meg a világot, mint a filmekben, ezért a követés annyiból áll, hogy ruházat, modor, viselkedés, szokások utánzása. A fiatalok hamar elszáll, legtöbbször ki is nőttek ezeket a fiatalkori hős-utánzásokat, de azért megmarad a törekvés, ha nem is azonos léptékkal, mégis még sokáig szeretnének nagyok, híresek, megbecsültek, elfogadottak lenni, akikre sokan felnézzenek. A türelmes és önfegyelmű emberek nem is nagyon vesszük észre, ha pedig mégis, akkor is ritkán akarunk hasonlóan viselkedni.

Az ige felmutatja a valódi értékrendet, azt, hogy embertársai és a közösség javára nézve a türelmes ember az értékesebb, az ő magatartása tesz igazán szolgálatot, a sorok között a biztatást véljük felfedezni, erre az értékesebbre törekedjétek, ehhez kérjétek Isten erejét. Végző soron a kérdés az, hogy ünnepezt, vagy hasznos ember szeretnék lenni. Elismerésre, dicsóságra, esetleg kitüntetésekre, méltatásokra vágyon, ezekre pályázok, vagy szeretném a közösséget, embertársaimat szolgálni, ha kell, akkor hosszútűréssel is, amikor arra van szükség, akkor indulataimnak kordában tartásával is. Sokszor volt már hasznos a békességre törekvés mindnyájunk életében. Az, ha esetleg igazunk is van, de azt nem akarjuk erőszakkal érvényesíteni. Ha abban is követjük Mesterünket, hogy Ő is hosszútűró volt, s ma is az. Ha nem így viszonyult volna hozzánk is, mi sem lennénk ma itt, ha csak igazságát érvényesítette volna, rég végünk lett volna. Urunk, Jézus Krisztus, adj erőt és akaratot, hogy Hozzád hasonlóan, ugyanazzal az indulattal éljünk, s ha segítségeddel türelmesek tudunk lenni, ezért se érezzük magunkat hősnek, csak alázatos követőidnek.

2011. február 5. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 2,29: Miért pereltek velem? Hiszen ti hagytatok el hűtlenül - így szól az ÚR.

Talán mindnyájan ismerjük az amerikai misszionárius lányának nyilatkozatát, az ikertornyokat ért merénylet után, amikor azt mondta, hogy kitiltottuk Istent az életünkéből, mégis őt okoljuk, hogy nem vigyázott ránk, amikor baj ér minket. A romániai nyolcvankilences változások napjaiban emberek ezrei mondták el az utcán az ÚR imáját, amikor hivatalosan még teljesen ateista rendszer uralkodott, s a változás utáni hetekben, hónapokban robbanásszerűen nőtt a templomlátogatók száma. Két évtizeddel később, ma már többen harcolnak elég hevesen azért, hogy ne kapjanak állami támogatást az egyházak, ne legyen vallásos nevelés az iskolákban, a hitéletet ismét szeretnék mindenhol kizárni. Az úgynevezett tudomány is egyre hangosabban igyekszik bizonyítani azt, ami nem tudomány, hiszen tétele, hogy Isten nem létezik, az egy hitet követelő feltételezés, és amikor bármily halvány jel arra utal, hogy ezt a tételt esetleg alá lehetne támasztani egy milliomod részben is, azt ország-világ előtt hirdetik, hogy íme, mi megmondtuk, nincs Isten. Elég gyakori az is, hogy rövid idő múlva kiderül, hogy az, amit hirdettek, valahol egy tévedés miatt lett félre értelmezve, s egyáltalán hamis az egész levezetés, de erről már valahogy megfeledeznek beszámolni az úgynevezett tudományok művelői.

Jöjjünk azonban közelebb közösségi és egyéni hitéletünkhöz. Sok példát tudunk említeni azokról, akik mellett élünk, s látjuk, hogy nem törődnek Istennel, mégis a nehézségek idejét Őt okolják. Ezeknek a példának hosszas idézése helyett azonban a saját hűségünket lesz hasznosabb megvizsgálni. Ahogyan egyszer valaki mondta, a buzgóságunk, hűségünk sokszor hasonlítható a hullám-ábrákhhoz, mikor magasan, mikor mélyen vagyunk, kevés bennünk az állandóság és az állhatatosság. Néha őszinte igyekezettel törekszünk Isten akaratát felismerni és annak engedelmeskedve élni, máskor eltávolodunk kissé az Úrtól, s rohanásunkban, feladataink sokaságának tudatában nagyon akarunk, nagyon küzdünk eredményesen élni. Van, amikor ez nem sikerül, van, amikor váratlan nehézségek állítanak le, és összeomlunk, szinte csak erőltlenül, nyöszörögve kérdezzük: miért, URam, miért. Olyan jót akartam, már közel is voltam a nagy eredményekhez, jól mentek a dolgok, miért kellett ez, meg amaz a baj bekövetkezzen. Szemrehányóan kérdezzük Istentől, hogy nem tudta volna megőrizni életünket a nekünk kellemetlen fejezetektől. Ha sikerül mégis elcsendesedni, megérthetjük Isten csendes szavát is, felfedezhetjük az Ő világosságát is. Utólag szokott az ember nagyon hálás lenni, a bajokért is, amikor megéri, hogy azok engedelmezésével Isten mitől óvott meg minket, milyen nagy baj származott volna abból, ha Ő tovább enged a magunk útján, s hogyan használja fel érdekünkben még a rosszat is. S nem utolsó sorban fedezhetjük fel, s indíthat a felfedezés bűnbánatra és változásra, hogy Istenhez voltunk

hűtlenek. Alázattal kérjük újra mennyei Atyánkat a zsoltárossal együtt: útaid URam mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem.

2011. február 7. – hétfő

Pál levele a kolosséiakhoz 1,29: Küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.

Azt mondják az írásmagyarázók, hogy Pál apostol nem valami apró kis betegségért imádkozott Istenhez, hogy vegye el róla, hanem valószínű az apostol több súlyos betegséggel is küzdött. Talán alacsony volt és sánta, púpos és rövidlátó, s még más betegségek is megállapíthatók egyes utalások, igeversek alapján. Mint tudjuk, Pál imájára Isten azzal válaszol, hogy az Ő kegyelme elég neki, a testi betegségek, fogyatékoságok maradnak. Sokszor elgondolom, másoknak is el szoktam mondani, hogy ma, amikor 100 méternél nagyobb távolsághoz már beindítjuk az autót, nehezen tudjuk elképzelni mit jelentett Pál apostolnak körbe- gyalogolni a Földközi tengert. Orvosilag szinte elképzelhetetlen az, amit az apostol megtett, amikor megkövezése után, ami annyi sebbel, fájdalommal, vérvesztéssel járt, hogy a megkövezők is úgy gondolták, hogy meghalt, pár órával később hirdeti Krisztust. Honnan ennyi fizikai erő? Amikor igazságtalanul, és törvény szerint jogtalanul is megverik, majd börtönbe zárják, olyan lelki ereje van, hogy énekelni kezd, magasztalja fennhangon Istent. Mindezt látják az emberek, a hívők és az Isten gyermekeit üldözők egyaránt, egyik csoportnak ez nagy bátorítást jelent, Isten hatalmas munkája Pál élete által nekik is biztatás, a többiek felé pedig bizonyágtétel arról, hogy az ÚR mit tehet az Ő gyermekével, amit Pál képvisel, az Isten ügye, akit Pál képvisel, az maga a hatalmas Isten. Pál sem akar álszerű lenni, nem mondja, hogy én nem tettem semmit, hanem elismeri, hogy Isten hatalmas ereje munkálkodik általa. Olyan természetes egyszerűséggel fogalmazza meg mindezt, hogy szinte észre sem vesszük, de nem Pál az, akire figyelünk, hanem Istennek munkájára. Sem azzal nem kérkedik Pál, hogy ő bármit is saját ereje és tehetsége szerint végzett el, de azzal sem akar kitűnni, hogy túlhangsúlyozza szerénységét, hanem ő csak kimondja: itt hatalmas erővel végzett szolgálat van, ez pedig Isten ereje. Ma is ezt keressük, azt, ahol Isten munkálkodik hatalmasan, de az, aki által az ÚR cselekszik háttérben marad, és Isten Neve magasztaltatik. Sok csodatévő hirdeti önmagát ma, ezek hitelessége kérdéses. Hiszem, hogy Isten ma is csodákat tesz, hatalmas ereje, végtelen szeretete ma is az emberek érdekében cselekszik. Legyen áldott érte az Ő Neve. Mi pedig a nekünk adott talentumok mértéke szerint, a bennünk munkálkódó Lélek által, Istentől kapott erővel szolgálunk, ott és annyit, ahol, és amennyit Isten ránk bízott. A pohár víz szolgálata is fontos és kedves Istennek. Mindebben Istenért, Isten szerint, Isten dicsőségére cselekedjünk.

2011. február 8. – kedd

Sámuel első könyve 17,32: Senki se csüggedjen el.

Ennek a felszólításnak így önmagában is van jelentősége, az istenfélő ember tudja azt, hogy élete minden pillanatában vele van Isten, semmi nem történhet Isten tudta és akarata nélkül, ezért nem csügged el, még a legkilátástalanabb helyzetben sem. Azonban az is igaz, hogy a földi életünk során nem érzük el a tökéletességet, nem vagyunk ideális keresztyének, hanem a hitben való növekedésünk útjának sokszor még az elején járva a biztatás mellé jól jön a megalapozás is. Legtöbbször, ha azt halljuk, hogy ne félj, ne csüggedj, akkor szinte önkéntelenül kérdezzük vissza, hogy miért? Nem kételkedünk Istenünk hatalmában és gondviselésében, mégis a pillanatnyi helyzetben úgy gondoljuk, hogy szükségünk lenne többre, mint a biztatás. Végso üdvösségünk felől nincs kétségünk, de a jelen nehézség kilátástalanságában várjuk, hogy valaki ellentmondjon mindannak, amiért félünk, amiért csüggedünk. Különben találkozhatunk nagyon sok emberi együttérzéssel, jóakarattal, melyekből indulhat alaptalan

biztatás. Ne félj, ne csüggedj, mondják sokan az együtt érzők, de ha azt kérdezzük, hogy minek alapján reménykedjünk, nem tudnak válaszolni. Ne félj, majd csak lesz valahogy, ne csüggedj, majd minden megváltozik. Mitől? Mikor? Hogyan? Istenben való szilárd hit nélkül legtöbb esetben ezek üres szavak maradnak, hatásuk is csekély.

Mai igénk a Dávid és Góliát történet része. A filiszteus harcos, aki óriási termetű volt, naponta kiáll és gyalázza Izráel seregét és Izráel Istenét. Teheti, mert senki nincs, aki kiállna ellen, elég ránézni, s elszáll az emberek minden bátorsága. Egy ekkora harcol ellen küzdeni biztos halált jelent. S még ha lenne is, aki hősi módon feláldozná önmagát, az még rosszabb lenne, hiszen akkor ez által egész Izráel vereségét és szolgátságát pecsételné meg. Persze, hogy napról napra egyre forróbb a helyzet, az izráeli seregben egyre nagyobb a tanácstalanság, a feszültség, a kilátástalanság, s ezek alapján a csüggedés. Lehet, hogy némelyek már azon gondolkoznak, hogy milyen lesz ezután az életük a filiszteusok uralma alatt. Dávid pedig felveszi a harcot Góliáttal, kiáll ellene, kezébe meri venni egész Izráel sorsát. Saulnak, a királynak mondja Dávid, senki ne csüggedjen, megyek én, megharcolok ezzel a pogánnyal. Csak emberi szinten gondolkodva most kell igazán elcsüggedni. Ha legalább egy harcokban edzett, kemény katona állna ki Góliát ellen, halvány remény lehetne még a győzelemre, de egy suhanc kezébe tenni a nép sorsát, egy háborút nem látott kis pásztorgyereket küldeni az óriás ellen, valóban nagy meggondolatlanságnak, felelőtlenységnek tűnik.

Két egyáltalán nem jelentéktelen tényre figyeljünk. Először arra, hogy miért vállalja Dávid a harcot. Nem saját dicsőségét keresi, nem is azért, mert legjobbnak tartja magát, vagy, mert nincs más, aki kiálljon, hanem azért, mert azt kérdezi Dávid: *ki ez a körülméletlen filiszteus, hogy gyaláznai meri az élő Isten seregét.* Ezt nem tudja elviselni, akárki lenne is az a Góliát. A másik fontos tény pedig az, hogy mivel harcol Dávid. Nem a parittyára és a kövekre gondolunk, nem az a lényeg, hanem, amint ismét Dávid maga mondja: *Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. Még ma kezembe ad az ÚR.* És úgy lett. Ha az Isten iránti szeretet vezet, és az Ő Nevében küzdök életem harcaiban, akkor bátran hallom meg magam is, mondjam másoknak is: Senki se csüggedjen el.

2011. február 9. – szerda

Lukács evangéliuma 12,32: Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

Isten ígéje gazdag és csodálatos, ebben a rövid mondatban is sok fontos és gyönyörűségező üzenetet fogalmaz meg. Külön-külön lehet elmélkedni mindeniken. Bátorít Isten, hogy ne féljünk, jó Pásztorunk az ő nyájának nevez minket, a Teremtő és hatalmas Istent pedig Atyánknak hívja, akihez gyermeki bizalommal lehet bármikor jönni. Elképzelhetetlenül gyönyörűségező, felfelfelhetetlenül gazdag ígéréstet is megfogalmaz az ige, arról, hogy Isten az Ő Országát nekünk készítette, s nekünk adja. Több helyen beszél ezekről az Írás, helyénvaló, ha Isten gyermekei gyakran gondolkodnak és beszélnek ezekről, ha hálát adnak mindeztért mennyei Atyánknak, ha ezek az ígérétek, ezek az ajándékok befolyásolják jelen életünket. Ma viszont próbáljunk röviden erre a megfogalmazásra figyelni, ahogyan itt szerepel: tetszett a ti Atyátoknak.

Mostanság eléggé megszoktuk, hogy mindennek szeretnénk megismerni az okát, s mindent próbálunk megmagyarázni. A természeti világban ez hasznos is, a fejlődés egyik mozgatórugója. A természetfeletti, azaz a láthatatlan világban azonban a kijelentésre vagyunk utalva. Lehet kérdezni, kutatni sem tilos, de csak azt ismerhetjük meg valóságosan, amit elmond a Biblia, amit kijelent Isten. Elég nagy kárt okozott az a törekvés az utóbbi két évszázadban, mely emberi akarattal, kutatással, magyarázatokkal igyekezett feleleteket találni arról, ami túl, felette van a természeti világon. Van egy

kijelentés a Bibliában, néhányszor van leírva, mégis nagyon bosszantja a világi embereket. Tetszett Istennek, ez volt Isten akarata, mert így akarta a ti mennyei Atyátok, és hasonló kifejezésekkel van megfogalmazva. Világunk okoskodó emberei ebbe nem tudnak belenyugodni, nem tudják elfogadni, hanem foggal-körömmel ragaszkodnak ahhoz, hogy választ találjanak saját kérdéseikre: miért? Mi okból? A bevezetőben röviden vázolt gyönyörű üzenetek fölött sietve túlhaladnak, egyetlen dolog érdekli őket: mi az oka. Válaszkeresésükben eleve téves alapokra építenek, hiszen önmagukból, az emberi cselekedetek esetében ismert motivációkból indulnak ki.

Isten gyermekei az igében meglátják a gazdag ajándékokat. Ismerik saját érdemtelen voltukat. Tudjuk, hogy Istennek nincs „emberi logika” szerint semmi oka, hogy jóságával forduljon felénk, arra pedig gondolni sem lehet, hogy valamilyen jutalmat, örökséget adjon nekünk. Mégis, az Írások erről beszélnek, maga Isten Fia, a szent és ártatlan életét adta értünk. Az igaz és hatalmas Isten pedig Fiára tekintve minket elfogad és Országot ígér nekünk. Miért? Ez a kérdés nem kérdés. Nincs rá más válasz, mint az ige válasza: tetszett Istennek. Minden okoskodás helyett alázattal és nagy hálaadással fogadjuk el azt, amit jó tetszéséből készített nekünk Istenünk.

2011. február 10. – csütörtök

Pál levele a filippiekhez 2,9: Fel is magasztalta őt Isten mindenk fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb,

Ha egy tanár évekig, évtizedekig tanítja a jövődöbeli óvónöket, egy idő után már rutinszerűen beszél a kisgyermekéről. Ugyanazt elmondta évek során sokszor, mindenki ismeri véleményét, szinte ki lehet előre találni, hogy fog egy elkezdett mondatot befejezni. Mégis minden megváltozik, a hangja, hanghordozása, szemének csillogása, szavainak ritmusa, amikor egy gyermekről beszél. Nem akármelyikről, nem egy elméleti példáról, hanem a saját kis unokájáról. Már nem is a közömbös, személytelen, előadásaiban használt „kisgyerek, óvodás” kifejezéseket mondja, hanem az unoka nevét, azt is úgy, hogy minden kimondásnál érezhető a szeretet, a gyöngédség, a gondoskodás.

Jézus egyházunk feje, üdvösségünk szerzője, Jézus minden. Személyes urunk is. Lehet és szoktak is Róla beszélni. Elemzik szavait, idézik őt prédikációkban és tanulmányokban. Hosszú évek után a Jézusról beszélő igehirdető, vagy a Jézust követő nem-lelkész is úgy gondolja, időnként, hogy már nincs új, amit Róla mondhatna. Már sokszor hallotta, talán maga is elmondta másoknak a Jézus Krisztus Nevét, annak hatalmát. A legismertebb bibliai üzenetek általában évente elhangzanak valahol, találkozunk ezekkel. Legtöbbször kívülről tudjuk, ezt a mai verset is a filippiekhez írt levélből. Azt viszont már nem tudnánk teljes őszinteséggel mondani, személyesen, amit Dávid a zsoltárban: szeretlek, Uram, én erősségem. Jézus Péterhez intézett kérdése is néha kényelmetlenül érintene, ha minket kérdezne. szeretsz-e engem.

Pál leveléből sugárzik, érezhető a szívből jövő imádat, a Krisztusban való gyönyörködés, a Róla való bizonyágtétel valósága és öröme. Úgy ír Jézus mindenkfelett való, felmagasztalt Nevéről, hogy Ő maga is dicsőíti azt. Miközben az Atyáról beszél, aki a legnagyobb nevet ajándékozta Jézusnak, maga Pál is megtisztelti ezt a Nevet, felemeli, felmutatja minden hívőnek, serkentve mindenkit e Név imáadására. Mert ennek a Névnek tulajdonosa az ő életének is ura, akit ő, Pál elfogadott, követ, s akinek kezébe tette életét. A Vele való személyes szeretet-viszony alapján már könnyű beszélni Jézusról, soha nem válik rutinná, megszokottá az Ő Nevének magasztalása.

Jézus Nevét mennyei kórusok magasztalják, a szívünk is visszhangozza: szívemben is zeng e dal: Jézus, Jézus, Jézus.

2011. február 11. – péntek

Mózes negyedik könyve 23,19: Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?

A költői kérdés válaszát ki sem kell mondani, benne van a kérdésben, hogy amit Isten mond, azt megteszi, amit ígér, teljesíti. Ebből következik az Ő gyermekeinek biztonsága, s az, hogy minden kétkedés nélkül építenek Isten szavára. Ha segítségért kiáltanak, ha vezetésért folyamodnak urukhoz, tudják, hogy választ kapnak Tőle, tettekben, mert ezt ígérte. Ennek ismerete pedig felelős életre hív mindenkit. Mert az ÚR azt is elmondta népének, hogy az Ő szavára hallgatva és Neki engedelmeskedve, milyen lesz az életük, de azt sem titkolta el, hogy amennyiben ezt nem teszik meg, mi következik akkor. Ezekkel számolni lehet, hiszen amit az ÚR mond, az beteljesedik.

Mai igénk Bálám próféta szájából származik. Attól a prófétától, aki hajlandó lenne pénzért megátkozni Izráelt, de az Úr nem engedi, hogy ez megtörténjen, átok helyett áldást mond Isten népére, felbérli nagy bosszúságára. Bálám azzal magyarázza áldását, hogy Isten nem változott meg, nem változtatható meg, s Ő egyszer azt ígérte, hogy ezt a népet megáldja, akkor ez ellen nincs mit tenni. Elméletileg ez igaz, s épp ezért annál érthetlenebb, amit a pogány király és a pénzsóvár próféta tesz. Háromszor próbálkozik Móáb királya Izrael megátkozásával. Hiába mondja neki a próféta, hogy ezt nem lehet, ő még magasabb hegyre viteti Bálámot, még nagyobb jutalmat ígér, még több áldozatot mutat be, hátha, talán, mégis csak sikerül. És még jobban csodálkozunk Bálámon, akinek Isten megadja azt a kiváltságot, hogy leborulva, de nyitott szemekkel láthatja a Mindenható látását. Kapja azt a nagy kegyelmet, hogy prófétálhat az eljövendő Messiásról, megáldhatja Isten népét, ismeri az Isten változhatatlan voltát, mindenek feletti hatalmát. Ez a próféta hajlandó a megígért varázslási díj csábítására elindulni azon az úton, melyre azért hívta a pogány király, hogy megátkozza Izráelt. Kapja a kijelentést, mondja az áldást, de ismét, háromszor hajlandó újra próbálkozni. Isten nem változik, ezt ő maga mondja, amit ígért az ÚR, azt teszi, de megy újra kérdezni az URat.

Ennél jobban már csak önmagunkon csodálkozhatunk. Sok ígét ismerünk kívülről, a Szentírás tanításáról vallást teszünk, Isten örökkévalóságát és változhatatlanságát nem csak tudjuk, hanem hálásak is vagyunk érte, hiszen így építhetünk ma is szavára, ezért lehet biztonságunk, reménységünk, békességünk, mert amit az ÚR mond, azt meg is cselekszi. Ezek után pedig nem értjük önmagunkat, hogyan lehet az, hogy mégis teszünk olyat is néha, amiről szeretnénk, hogy ne lássa az ÚR, vannak még törekvéseink, melyekről szinte biztosak vagyunk, hogy Isten nem egészen így akarja, nem bánnánk, ha mienk lenne az, amit ígér a világ, s amiről azt jelentette ki az ÚR, hogy nem az Ő akarata. Magasabbra megyünk, többet áldozunk, magyarázzuk a világ és a mai élet körülményeinek változásával, valahogy szívünk mélyén érezzük, hogy nem jó, ezért is magyarázkodunk annyit, valahol tudjuk, hogy Isten nem változik, mégis megyünk, a pogány elvárásnak nem mondunk ellen.

Mennyei Atyám, minden utam, minden döntésem előtt emlékeztess, hogy akaratod keressem, s minden akaratoddal ellenkező hívásra juttasd eszembe, hogy Te nem változol, amit ígértél, azt teljesíted, áldottá életem csak utadon lehet.

2011. február 12. – szombat

Máté evangéliuma 5,14.16: Ti vagytok a világ világossága. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Mesterünk szavai megszégyenítnek, az Ő jóságáról és terveiről szólnak és felelősségre indítanak. Szégyennel halljuk, hogy Ő minket világosságnak nevez, hiszen mi jól tudjuk azt, hogy sokszor nem vagyunk azok. Életünk nem világít, nem adja tovább a Tőle kapott tisztaságot, világosságot,

bölcsességet. Megértjük azt is, hogy noha Mesterünk jól ismer minket, látta és hallotta annak idején a tanítványok kicsinyhitűségét, versengését is, mégis ezeket mondja nekik, nekünk. Mert a mi világosságunk nem magunkból ered, hanem Ő, Jézus Krisztus az igazi világosság akar és fog bennünk és általunk világítani. Ezért feladatként mondja, hogy ragyogjon az emberek előtt a világosságunk. Mint mindig, ezúttal is nagyon pontosan fogalmaz a Mester, hiszen nem azt mondja, hogy mi ragyogjunk, hanem a mi világosságunk ragyogjon. Ne minket lássanak az emberek, hanem a mi jó cselekedeteinket lássák. Nem könnyű, nem erre ösztönöz a mi természetünk, nem ebbe az irányba mutat a mai világ gyakorlata sem.

URam, önmagamra nézve felfedezem, hogy bennem nincs meg az önzetlen segítség, jó cselekedet vágya. Van, amikor számításból, máskor kötelességből, esetleg sajnálatból cselekszem. Mondom, ugyan, hogy a Te dicsőségedre, mégis, amikor megköszönik, elismerik tetteimet, nekem is jólesik. Ha ez elmarad, néha még neheztelek is. Az is előfordul, hogy szeretnék jó tanácsot adni, szeretnék valakit világosságra irányítani, de nem tudom, mit, hogyan mondjak, tegyek. Mert ha mindez csak emberi szándék és akarat, emberi és evilági bölcsesség, akkor azt sokan mások jobban is adhatják nálam, még nem dicsőítettek ezekkel Téged. A Te világosságodra van szükségem, URam, Jézus, arra a tisztán látásra, bölcsességre, arra az indulatra, akaratra, mely benned volt, melyet Te adhatsz ma szolgálóidnak. Ezekkel szeretnék szolgálni embertársaimnak, ezek által szeretném Istenem Nevét magasztalni. Mindezt találóan fejezi ki az útjelző tábla példája, nem az útjelző tábla a cél, nem ő a fontos, de mutatja a helyes irányt, s az emberek nem tévednek el, hanem célba találnak. Te vagy Krisztusom a cél, Te vagy az igazi világosság, Tőled kaptuk a megbízatást, a világosságot, s Rád szeretnénk mutatni.

2011. február 13. – vasárnap

A zsidókhoz írt levél 12,28: Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.

Isten ajándékaiért hálából Neki szentelhetjük életünket, ez az igazi keresztyénség. Ha felismertük legalább hányadát Isten gondviselő szeretetének, az Ő ajándékainak, kegyelme munkájának, akkor hála van szívünkben, s ez a hála nem csak szavakban jut kifejezésre, hanem abban, hogy az Isten akaratát keressük, Őt szeretnénk magasztalni.

Sokan gondolkodnak emberi logika alapján Istenről és a keresztyén életről, azt feltételezve, hogy Istennek elvárásai, parancsai vannak az ember felé, s ezek teljesítése vagy éppenséggel áthágása mértékében jutalmaz, avagy büntet minket az ÚR. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos, mennyire alapkövetelmény a Biblia olvasása, tanulmányozása, megértése. A Szentírásból értjük meg, hogy Isten elsősorban szerető, ajándékozó Isten, az igazi keresztyénség minden cselekedete hálából fakad. Az ÚR, mielőtt bármit kérne, mindig jóságával, áldásainak bőségével jön hozzánk. Mi nem kényszer alatt élő, félelemből cselekvő emberek vagyunk, hanem szeretetét befogadó fiak, akiknek öröme, ha atyjukat életvitelükkel, tetteikkel tudják szolgálni és dicsőíteni.

Amikor Isten szeretetét, megváltó kegyelmét befogadtuk, újabb nagyszerű felfedezést tettünk. A kívülálló úgy gondolják, hogy haláluk után mérlegelik majd jó és gonosz tetteiket, s a szerint dönti el majd Isten valamikor az ítélet napján, hogy örök életet, országát adja, vagy a kárhozat lesz osztályrészünk. Ezért is bizonytalanságban vannak az örökkévaló dolgok felől, ez a bizonytalanság pedig félelmet szül. Ezt Isten gyermekei másként tanulták atyjuktól, a kijelentésből. Aki Isten gyermekeinek közösségébe, családjába tartozik, az ige szerint már megkapta a rendíthetetlen országot. Még nem költözött ugyan oda, még van bizonyos feladata, Istentől való megbízatása egy ideig ezen a világon, de az örökség, az örök ország már az övé. Figyelmesen kikereshetjük az Írásban azokat a

helyeket, melyek a hívők örökségéről szólnak, ezekben nem jövő időt találunk, hanem múlt időt. Már megvan, már a mienk, már biztos, csak idő kérdése, mikor költözünk oda.

Mennyei Atyám, hozzászoktam a földi életben ahhoz, hogy nincsenek nagy értékeim, nem kell félnem amiatt, hogy kirabolják bankkontómat, elviszik kincseimet. Ha látok, hallok földi gazdagságról, drága, értékes holmikról, nem foglalkozom sokat velük, hiszen nem érintik életemet. Ezért is nehéz elhinnem, elfogadnom, megértenem, hogy gazdag vagyok, kimondhatatlan örökségem van, teljesen bizonyos, hogy országodban Fiad helyet készített számomra is. Mindezt elképzelni számomra szinte lehetetlen. Mégis, Atyám, hiszem, mert Te ígérted, s szeretnék hálából őszinte szívvel Neked szolgálni. Taníts meg arra, hogyan magasztalhatom szent Neved a legnagyobb tisztelettel, a legszentebb istenfélelemmel.

2011. február 14. – hétfő

János evangéliuma 4,13-14: Jézus így válaszolt neki: "Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik".

Vajon létezik olyan víz, amit az ember egyszer megiszik, s nem lesz szomjas soha többé? S ha létezne, az jó lenne? Tikkasztó nyári melegben azért jólesik egy pohár friss, hideg vizet inni. Persze, jó néhány kérdés megoldódna, azt mondják a tudósok, hogy ma a világ egy vízhiány előtt áll, még bajok lehetnek belőle. Ezen gondolatok hallatán, olvastán, talán késztetést érzünk azt mondani, hogy nem erről van szó, nem így értette, nem ezt akarta mondani Jézus. És valóban, Jézus nem ilyen értelemben kínálja az élő vizet, de az asszony így érti. S talán nem is lehet első hallásra másként érteni. A tudós Nikodémus is elérte Jézus szavait első hallásra. S azt, amit a Biblia alapján ma hirdet az egyház, amiatt, ahogyan azt sokszor hirdeti, azt sem érti a világ. Mai ígéretek kémikusok és biológusok sietnek elmondani, hogy ez képtelenség, tudományosan lehetetlen. Akkor mi a teendő? Legegyszerűbb válasz az, ha kimondjuk rá, hogy nem igaz, s miatta a többi sem igaz, a Bibliát nem kell olvasni, a keresztyénség is egyike a sok vallásnak. Sokan ezt az utat választják. Pedig van legalább másik két út. Rá lehet újra kérdezni, magyarázza meg nekünk az ÚR, hogy miként kell ezt érteni, mit akar jelenteni az Ő kijelentése. És ki is lehet próbálni azt, amit mond Jézus. Tudjuk, hogy az a tanulatlan nő, akinek ezt mondja Jézus, e két lehetőséggel él. Egyfelől visszakérdez Jézusra, hogy kicsoda Ő, aki ilyet mond, aki nagyobbat kínál, mint amit a legnagyobbra tartott ősatyák valaha is tettek. Azután pedig azt mondja Jézusnak, hogy add nekem azt a vizet. Az eredmény nem az, amit emberileg megfogalmaztunk volna. Egy kísérletre vagy azt mondjuk, hogy sikerült, vagy sem. A Jézustól kapott víz vagy életre szólóan oltja a szomjúságot, vagy nem, gondolhatnánk. Aki azonban kérdez a Mestertől, és aki hajlandó az Ő ajándékát elfogadni, az rádöbben, hogy sokkal nagyobb az Isten ajándéka, int azt elképzelhette volna. A kérdező asszony nem a próféták sorában kell elhelyezze Jézust, s főleg nem úgy, hogy valamelyiknél nagyobb, vagy kisebb Ő, hanem azt a hatalmas felfedezést teszi, hogy ez a Jézus a megígért Krisztus. Az élő vizet kérő asszony nem órákra, napokra, hetekre szomjat oltó vizet kap, ami önmagában sem lenne kis ajándék, hanem olyan ajándékot kap Jézustól, amiről már rég lemondott, amit soha nem mert volna elképzelni: az új élet lehetőségét. Bűnei megbánásának, megvallásának lehetőségét, azt az élő vizet, mely Isten élő és ható igéje.

Sokszor nevetségesen szomorú, hogy miként fogadjuk Isten ígétjét. Hány napig olthatja a szomjúságot a világ biológiai legtisztább vize. Hol nagyon alacsony a Vörös tenger vize, s a dagály mégis hadsereget pusztíthat el. Hogyan hoztak magukkal ételt az emberek, mikor Jézust hallották, s miért csak a gyermek után vették elő ők is a halat és a kenyeret. Nevetségesek vagyunk, és hitetlenek. Isten hatalmát kétségbe vonjuk, s ezért nem kérünk Tőle semmi rendkívülit. A tudás mai szintjén akarjuk a Kijelentést átszűrni, s mégis panaszkodunk, hogy mennyit kell vízért járjunk. Pedig itt a Forrás. Ma is

szól hozzánk. Ma, ha az Ő szavát halljuk, jó lenne, ha nem mindjárt a magunk bölcsességével mérlegelnénk azt, hanem tanítson meg minket Ő maga arra, hogy tovább kérdezzünk, kutassuk az Írásokat, engedjük, hogy Ő, Jézus győzzön meg minket, s amit Ő kínál, azt fogadjuk el bizalommal, arra merjük feltenni életünket. Áldás származik belőle.

2011. február 15. – kedd

Zsoltárok könyve 118,26: Áldott, aki az ÚR nevében jön!

Percig sem feledjük a zsoltárvers elsődleges üzenetét, jelentését, azt a hálát és örömet, amit kifejez a szerzője, aki megfogalmazza a zsoltárt, s teljes szívéből hálát adva magasztalja az URat. Ebbe a magasztalásba belefoglalja mindazokat, egyesül közös dicsőítésben mindenkivel, aki jön az ÚR Nevében, az ÚR házához. S nem feledkezünk meg arról sem, hogy ez a zsoltár és ez a vers milyen sokszor hangozhatott el Izráel és később a keresztyén gyülekezet közösségében, mind a mai napig összetartozást, közösséget, egységet hirdet és formál, a közös örömet és a hálát fogalmazza meg. Az is előttünk van, hogy ez a zsoltárvers legcsodálatosabb virágvasárnap hangzott el, hiszen a Jeruzsálem felé tartó Messiást ezzel a köszöntéssel üdvözölte a sokaság, mintegy igazolva ezzel is, hogy Ő az ószövetségi igék beteljesítője, Ő az, aki igazán méltó erre a köszöntésre. Amikor ezeket felidézzük, el is képzeljük ezeket, főleg a jeruzsálemi bevonulás örömét, a hozsánnázó, Jézust dicsőítő, zsoltárt éneklő tömeget. Már-már az jutna eszembe, hogy panaszkodjam amiatt, hogy ma nincs ehhez fogható öröm a közösségben, hiányzik a felszabadult, teljes szívből jövő dicsőítés. De nem visz előre, ha panaszkodom. Ebbe a panaszba amúgy is első helyen magamtól kell kérdezzem, miért van így, mit teszek azért, hogy ne búskomor, hanem örvendező közösség legyen az, ahol Jézus Nevében egybegyűlünk.

A mai ige arra indít, hogy önmagamat győzzem meg arra, hogy a következő alkalommal, amikor közösségben leszek, így tekintsek mindenkire. A sok sötét, gonosz, minden bűnt felfedő, képmutatást sejtő gondolatot vessem el, és akár hangos szóval is, de mindenképp legalább szívemben ezt mondjam: áldott, aki az ÚR Nevében jött! Bizonyára, aki így jött, az örvendeni fog a testvérközösségnek, aki nem így jött, annak az ÚR elvégezheti szívében, hogy elgondolkozzon ezen, és keresse Őt, az én szívemet pedig Ő megnyithatja mások felé, hogy közösen, egy akarattal magasztaljuk az URat. Mennyei Atyánk cselekedje meg mindnyájunk szívében, hogy minden alkalommal az Úrhoz, az Ő Nevében jöjjünk.

2011. február 16. – szerda

Mózes első könyve 39,20-21: Fogta Józsefet az ura, és abba a börtönbe vetette, ahol a király foglyait tartották fogva. De az ÚR Józseffel volt.

Ma azt látjuk, hogy azok is, akik börtönbe kerülnek, az emberi jogokat élvezik, nem ritka, hogy kényelmes életet élnek, sokszor szabadulásuk után elkövetnek valamit, hogy visszakerüljenek oda, ahol tető van a fejük fölött, élelmet kapnak, sőt, újabban foglalkoztatják őket. Ez viszont csak kevés ideje van így, ennek előtte az, aki börtönbe került elvesztette jogainak nagy részét, kiszolgáltatott volt, sok szenvedést kellett átélnie. Ha szabad egy kis személyes élményt is megosztani, emlékszem, katonaság idején mennyire rettegtünk többen azért, mert ott a régi rendszerben a tiszték kénye-kedvének voltunk kiszolgáltatva, s ha épp bal lábbal kelt fel valamelyik, akkor ha nem is volt rá ok, talált ő valamit, s minden további nélkül bárkit egy-két napra fogdába küldhetett. Azért rettegtünk többen, s imádkoztunk is buzgón, hogy Isten őrizzen meg a fogdától, mert ott minden nap verés járt mindenkinek, s az örök legkedvesebb szórakozása az volt, hogy melyikük talál ki valami újabb szórakozást, amivel megalázzhatják embertársaikat. Egyszer egy ifjú bele is halt abba, hogy télnak idején egy szökőkút medencéjében, térdig érő fagyos vízben meneteltették fél éjszaka. Ma már nem kétséges, hogy ha oda kerültem volna, Isten ugyanúgy megőrzött volna, mint Józsefet, akkor viszont ennek az

igének alkalmazása azt jelentette, hogy Isten megőrzött, nem kellett a fogdába kerülni. Ezzel azt is mondom, hogy nem mindenkinek, sőt, szinte senkinek nem azt jelenti ez az ige, hogy amikor börtönbe leszel, veled lesz az Isten, mert jó reménységünk szerint polgári életünkben nem követünk el olyasmit, amiért börtönbe kerülünk. Az ige azt üzeni, hogy ha hűséges maradsz Istenhez, Ő veled lesz. Hozzon bármit az emberek gonoszsága, hazugsággal és ravaszsággal juttassanak bár nagyon kellemetlen helyzetbe az emberek, Isten nem hagy el.

Mózes halála után Józsué kapja Istentől a megbízatást a honfoglalás lehetetlennek tűnő feladatára, a megbízással együtt azonban Isten bátorítja is, hogy legyen bátor és erős, mert Isten vele lesz. Ez pedig elég. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk, mondja Pál, aki maga is borzalmas szenvedéseket élt át. Amikor legalább betegségeinek gyógyulásáért könyörgött, Isten azt válaszolta, hogy marad a betegség, de az Ő kegyelme megerősíti, vele lesz Isten. Jézus is ezzel búcsúzik tanítványaitól, hogy minden napon velük lesz. A világ végezetéig, azaz ma is, az ÚR Jézus naponta velünk van. Ez pedig mindenre elég. Nem az a legfontosabb, hogy hol vagyunk, milyen nehézségekkel kell szembenézzünk, maradjon ez a második helyen. A legfontosabb az, hogy amikor velünk van Isten. Dávid így énekel: ha Isten segít, a falon is átugrom. Minden helyzetben énekelhetjük: Mindig velem, URam, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem.

2011. február 17. – csütörtök

Zsoltárok könyve 65,6: Félelmet keltve, de igazságosan válaszolsz nekünk, szabadító Istenünk! Benned bízunk mindenki a föld széléig és a messzi tengereken.

Valahogy nehezen megy nekünk, embereknek a mértékletesség és az őszinteség. Nehéz a mértékletesség, hiszen gyakran és elég könnyen jutunk el a végletig, a túlzásig is néha. Ha valaki felajánlja, hogy tegezzük, hamar letegezzük. Istent is. Ő nagyon közvetlen és szeretetteljes kapcsolatot ajánl fel nekünk, amit örömmel fogadunk, csak hogy hamar megkísért minket a tiszteletlenség is. Ha már ilyen barátai vagyunk Istennek, ahogy azt az Ábrahám történetéből tanultuk, akkor a baráttal mindent megengedünk magunknak. Számos emberi kapcsolat sérült vagy éppen szakadt meg emiatt. Előzőleg a másik végletben van minden ember, nem ismerve Istent nincs benne bizalom, nem tud az Ő irgalmáról, szeretetének közvetlenségéről, hanem igyekszik elkerülni az Istennel való találkozást, mert fél Tőle. Amikor megismeri az URat, sok ember úgy gondolja, hogy már nem kell tartani semmitől, Isten mindent megbocsát, akármikor, akárhogyan lehet Őt keresni. A mai zsoltárvers nagy üzenete ez is, hogy közvetlenül és mégis a legnagyobb tisztelettel lehet Istenhez közelíteni, Ő valóban irgalmas és szerető Atya, de ugyanakkor igazságos és hatalmas Isten is. Ő kéréseinkre és kérdéseinkre válaszol, kegyelemmel és igazsággal, szeretettel, de félelmet keltve. Bármennyire közel vagyunk Istenhez, amikor az Ő hatalmas tetteit látjuk, térdre esünk, félelemmel szemléljük, milyen hatalmas a mi Istenünk. Péter, aki három évig járt a Mesterrel, aki ott volt Jézus sok csodájánál, aki maga is járt a tengeren Jézus felhatalmazásával, ez a Péter azt mondja szeretett Mesterének, hogy távozzon tőle, mert Ő bűnös ember.

Az őszinteséggel is hadi lábon állunk néha. Az első állapotban, az első véglet alatt tagadja az ember, hogy nincs kapcsolata Istennel, hogy nem ismeri Őt személyesen, hogy bármilyen bizonytalanság vagy gond lenne a hitéletében. Megtérés után ismét nincs sok ember vallomásaiban bizonytalanság, mert úgy gondolja, hogy ez nem illik új státuszához, minden bizonyos, minden világos, nincs, mert nem lehet semmi félelem.

Olyan csodálatos a Biblia, olyan nagyszerű felfedezni sok csodálatos tanítását, olyan építő látni, olvasni, hogy az a Dávid, aki olyan sok zsoltárt írt, aki annyira közel volt Istenhez, és Isten hozzá, még a bűnbánat legnagyobb mélységében is, az a Dávid ennyire őszintén fogalmazza meg ezt a hálaadásba

foglalt vallomást. Istent szabadításáért magasztalja, hirdeti, hogy méltó az ÚR, hogy mindenki e föld kerekiségén Benne bízson, de ez nem valami olcsó bizalmaskodást, felületes kapcsolat, hanem ebben a bizalomban is ott van Isten hatalmának és igaz ítéletének ismerete, elfogadása, ezekért is méltó az ÚR a dicséretre.

2011. február 18. – péntek

Péter első levele 2,5: Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.

Ez az igevers szinte mindig az egyetemes papság ajándékát juttatja eszembe, azt, hogy Isten akarata, hogy minden gyermeke egyúttal az Ő papja legyen. Nincs szükségünk az ószövetségi értelemben vett közbenjáró papokra, akik érettünk menjenek Isten elé, és kérik a bűnbocsánatot, illetve az ÚR vezetését, mert mióta a mi egyetlen közbenjárónk és főpapunk Jézus, azóta mi mindnyájan a szent papság tagjaiként jöhetünk a mi Istenünkhöz, Jézus Krisztus által. Az egyetemes papság gondolata után ez az igevers a lelki házzá épülés feladatát is elénk hozza. Minden egyes hívő fontos építőeleme Isten anyaszentegyházának. Össze kell illeszteni a tagokat, együttesen lehetünk lelki templommá, az ÚR akarata szerint.

Van ennek az igének még sok gondolata, egyikre most figyeltem fel. Azt írja Péter apostol, hogy „lelki áldozatokat ajánljatok fel”. Az igazság az, hogy mi sok minden alól kimenekítjük magunkat azzal, hogy azt lelkiképpen kell érteni, s nem is gondolkodunk tovább bizonyos kérdésekről. Ha nagyon nyersen fogalmaznánk, és nyilván túlzással, akár azt is mondhatjuk, hogy a „lelki értelemben” kifejezést sokszor a semmittevésünk igazolására használjuk. Péter azonban itt lelki áldozatokról beszél. Az ószövetségi áldozat jut eszünkbe. Abban bizony benne volt az odaáldozás, az, hogy a gazdaságból, a sajátból valamit oda kellett adni, le kellett mondani, mégpedig a legjobbról, az épről, egészségesről, hibátlanról. Azt elégették az oltáron, ismét sarkítva mondható, azzal szegényebb lett a család. Jól tudjuk, nem így van, soha nem tesz szegényebbé az, amit Istennek áldozunk, amit az Ő kezébe teszünk. Most csak az odaáldozni megértéséért fogalmaztunk így. Jön a kérdés, ezek szerint mit jelent a lelki áldozás? Mi az, amit és lelki dolgokban adok, átadok, lemondva, de örömmel? Hiszen még azt is nehezen tartom be, amikor valakinek azt ígérem, hogy imádkozni fogok érte. Az is megterhel, ha végig kell hallgassak valakit, amikor gondolataim már számos feladataim felé röpködnek.

Egyszer egy ige hirdetésben hallottam, s megjegyeztem, hogy Isten Lelke gyümölcsöt akar teremni az életünkben, fel is sorolja az apostol a Lélek gyümölcseit, talán ismerjük is ezeket. De gondoljuk tovább, a gyümölcs sorsa az, hogy leszedjék, a fa pedig „megfosztva”, gyümölcstelenül marad, hogy a következő ciklusban ismét előlről kezdje a hosszú folyamatot, a bimbózást, virágzást, gyümölcs növelését, érlelését. Azért vannak a lelki gyümölcsseink, hogy azokat leszedjék, azokkal éljenek, azoktól „megfosszanak”, s mi Isten Lelkének áldásával újra teremjünk. Mennyei Atyánk érlelje tovább bennünk ezeket a gondolatokat, láttassa meg velünk, hogy melyek azok a lelki áldozatok, melyeket felajánlhatunk, s Ő adjon erőt és akaratot, hogy ezt örömmel meg is tegyünk.

2011. február 19. – szombat

Máté evangéliuma 2,9: A csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

Gyermekkorunk egyik gyönyörű története, felnőtt korunk egyik meg nem értett igéje, Isten egyik csodálatos üzenete ez a mai vers. Nem szorul bizonyításra az, hogy ezt a történetet legtöbben

gyermekkorunkban hallottuk először, s nagyon sokunknak volt egyik kedvenc története, főleg, ha a lelkipásztor, aki elmondta, kicsit kiszínezte, mi pedig igyekeztünk elképzelni a történetet. A napkeleti bölcsék titokzatos csillagvizsgáló palotáját, a mindenféle kuriózummal megrakott „pupu-tevéket”, ahogy akkor sokan neveztük, a színes mágus-ruhákat, a jeruzsálemi találkozást, dialógust, a betlehemi hódolást. Sajnos, nagyon sok olyan felnőtt van, akinek ez a történet is egy érdekes emlék a gyermekkor mesevilágából, s nem több annál, ezért furcsának tűnik számára, hogy amikor évente egyszer a nagy ünnepen templomba megy, felnőtt emberek erről beszélnek. De vajon azok, akik gyakrabban látogatják Isten házát, sőt, az ígét is olvassák, mit és hogyan értenek ebből a versből? Tudományos fejtegetéseket olvashatunk arról, hogy mi is volt az a csillag. Néha csak ez a fejtegetés marad, mely meg akarja magyarázni, hogy két csillag együttállása, egy csillag földünkhöz való közeledése, üstökös, valamilyen más égi jelenség, vagy mi is lehetett a betlehembe vezető csillag. mindenik magyarázatra jönnek aztán a cáfolatok, a kérdések sokasága, s észre sem vesszük néha, hogy már nem egy igével foglalkozunk, semmi köze vizsgálódásainknak Isten kijelentéséhez, üzenetéhez, akaratához, hanem csak nagyon tudományosak, mindent megértők és megmagyarázók akarunk lenni. Félreértés ne essék, nem a tudományok ellen szólunk, hanem a bibliai üzenet megüresedésére szeretnénk a figyelmet felhívni. Meggyőződésünk, hogy amennyire Isten úgy akarja, megértetheti velünk azt is, hogyan tud egy csillag egy helyre mutatni, de amennyire ez nem szolgálja üdvösségünket, és főként, ha az ÚR ezt nem adja ismernünk Tőle, akkor, ha megfejtethető is, nem szükséges és nem a legfontosabb kérdése a hívő embernek.

Ez a vers elsősorban Isten ígéje, mielőtt bármilyen vizsgálódás tárgya lehetne. Az ígére pedig az érvényes, hogy célja van, üdvösségünket szolgálja, hasznos, hogy Isten embere tökéletes legyen, azért íratott meg, hogy higgyünk és életet nyerjünk. Azt fedezem fel ebben az ígében, hogy Istenünk különböző módon üzen az embereknek az Ő Fia felől. A csillagokat vizsgálók egy csillagot fedeznek fel. A jeruzsálemiek a régi próféták írásait kellett volna megértésük. A halász tanítványok halfogás nélküli éjszaka után fedezik fel ismét Isten Fiát, egy csodálatos halfogás révén. A bűnös samáriai asszony a szent prófétát látja előbb Jézusban. És amint Pál mondja, élete egyik nagy vallomásában, hogy nem lettem hűtlen a mennyei látomáshoz, úgy a napkeleti csillagászok is mondhatják, hogy nem maradtak tétlenek az isteni kijelentés után. Meglátták a csillagot, követték a csillagot, megérkeztek a csillag vezetésével, de nem a csillag volt a lényeges, hanem a csillag eszköz, hogy megtalálják a gyermeket. A fentebb említett mindenik esetben meg lehet vizsgálni, sőt, a Szentírás nagyon sok élettörténetében is, hogy ki, hogyan kapja Isten vezetését, és mit tesz a felfedezéssel. És el kell jussunk az ige alkalmazásához is: hajlandó vagyok-e én, hajlandó vagyok-e ma Istenre figyelni, s amikor látom az Ő vezetését, ha nem is csillagok megjelenésében, hanem csak hitemmel elfogadva az Ő üzenetét, ha tehát felfedezem a vezetést, követem-e azt? Kész vagyok-e végigmenni az úton, míg eljutok az Isten által adott célhoz. Ez mindig Jézus. Ha Őt megtalálom, ha Neki hódolok, Őt követem és Vele élek, akkor áldott lesz életem. Legyen imánk az ének sora: Csak vezess URam végig, és fogd kezem, míg boldogan a célhoz megérkezem.

2011. február 20. – vasárnap

Zsoltárok könyve 103,19: Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik.

Isten mindenben uralkodik. Hallelujah! Ő uralkodik a mennyben, a mennyei angyalok, és a mennyei dicsőségben élők mind Neki engedelmeskednek örömmel. Isten uralkodik a földön is, azaz a teremtett világmindenségben. Ő Az, aki megszabta a Nap sugárzásának mértékét, a Tejút pályáját, Isten parancsol az üstökösöknek és a csillagoknak egyaránt. Ő uralkodik az emberek lakóhelyén, a földön is. Hatalmával irányítja a szeleket, a tengeri áramlás is az Ő akaratát követi. Az állatok között sincs

döntőbb akarat, mindenek feletti hatalom, mint az Istené. Mindezeket Isten teremtette, Ő szabta meg életük törvényeit, irányát, az Ő parancsának engedelmeskednek mindenek, mégpedig készséggel és örömmel. Most az következne, hogy egyedül az, akiért mindezek teremtettek, a teremtés koronája, az ember az, aki nem fogadja örömmel és nem akar engedelmeskedni az Isten parancsainak, aki nem örvend az ÚR királyi uralmának. Sokszor ál-aggodalommal, tettett szomorúsággal igyekszünk megállapítani, hogy milyen sokan nem engedelmeskednek Istennek. Sok igazság van ebben, de előbb önmagunknak, magunknak kell feltegyük a kérdést, örömmel vesszük-e, hogy Isten uralkodik. Lehet, hogy sántít a hasonlat, de segít a megértésben, ha azt kérdezzük magunktól, hogy örvendenénk-e, ha az édesapánkat választanák egy közösség vezetőjének, netán egy ország elnökének. Ne afelett való öröme gondoljunk, hogy lesz dicsőségünk, vagy sok pénzünk, hanem annak örvendenénk-e, hogy a közösséget egy olyan ember fogja vezetni, akiről biztosan tudjuk, hogy jót akar, hogy képes gondoskodni mindenkiről, hogy uralma alatt békesség lesz, sőt, egészen biztos, hogy öröm és boldogság. Ehhez hasonló érzése van minden hívőnek, amikor azt hallja, hogy mennyei atyja uralkodik. Ki fél, ki tiltakozik valaki uralma ellen? Aki az uralkodó igazságától retteg, akinek rejtegetni valója van, aki nem szereti az uralkodót. Én szeretem az én atyámat, a mennyei Atyát? Tapasztaltam már, hogy Ő mindig javamra intézi a körülményeimet is, azon munkálkodik, hogy az üdvösségbe lehessek majd. Ő a királyok királya és az uraknak ura, mennyen és földön az egyetlen igaz hatalom, egy egyetlen hatalmas igaz Isten. A zsoltárokból sokszor olvasunk örömmel és hálaadással párosuló vallomást Isten uralmáról. Hiszem, Istenem, hogy Te örök és egyetlen uralkodó vagy, a világban is, ahol élek, személyes életem és sorsom felett is. Vallom, és e vallomást boldogan és békességgel teszem: uralkodik az ÚR mindörökké.

2011. február 21. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 8,34: Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

Pál az Isten választottairól beszél ebben a fejezetben, azokról, akiket Isten az Ő akarata szerint elhívott, hogy övéi legyenek, megigazította és megdicsőítette őket, mindenben Ő gondoskodik róluk, üdvösséget készített nekik. Fiában, Krisztusban mindent nekik ajándékozott, kibeszélhetetlenül gazdag az Isten áldása és ajándéka.

Álljunk csak meg egy szóra. Ezek a választottak akkor szentek? Ők Isten országának örökösei? Miért? Ugyanolyan bűnös múltjuk van, mint mindenki másnak. Nem érdemlik meg Isten ajándékait. Számptalan rosszat el lehet mondani róluk. Valóban, lehet. De ki mondhat Isten választottairól bármit? Kinek áll jogában vádolni őket? Embereknek? Nem, nem és nem. Noha sokszor tesszük ezt meggondolatlanul, noha régi természetünk ágaskodik bennünk néha, és gonosz módon látjuk embertársaink hibáit, bűneit, szálkáit, erre Isten minket nem hatalmazott fel, hogy ítélkezzünk fölöttük! Huszonévesen halt meg egy barátom, s egy közösségben, megdöbbenve ugyan a hirtelen tragédia miatt, mégis azt tárgyalta valaki, hogy vajon mennybe jutott-e, vajon elfogadta Isten kegyelmét, vagy csak megjátszotta a hitéletet? Nem ítélkezhetem embertársam felett, az örök élet és a kárhozat kivételesen és egyedül Isten döntése.

Jön az ellenség is, már földi életünk során jön, s elítéli embertársainkat, minden rosszat sugall róluk nekünk, és elítél minket is. Azt akarja szívünkbe helyezni, hogy nincs mentség a bűneink miatt. Épp te lennél Isten választotta? Hát nézd meg magad, tudod jól milyen gondolataid vannak néha, mennyi álnokság van múltadban. Istennek nincs szüksége a sátán vádjaira, nem az ellenség fogja Istent felvilágosítani életünk felől, hiszen az ÚR ismeri gondolatainkat, szívünk minden rezdülését. Isten trónusa előtt nincs joga a vádolónak megszólalni. Hivatkozhatunk Jób történetére, de ott nem az

üdvösség elnyeréséről van szó. Jézus több példázatban beszélt az ítéletről, ezek során nincs említve a sátán. Ő nem vádolhat minket Isten előtt.

Egy valaki van mégis, aki vádolhat, mégpedig jogosan. Egy valaki mondhatná, és teljesen igaza lenne, hogy ez az ember, én és Te, méltó a kárhozatra. Ki ez? Az a Jézus, aki meghalt mindazért, amivel vádolhatna. Ez a Jézus teljesen jogosan és igazságosan hivatkozhatna életünk minden mulasztására, bűnére, kárhozatra méltó voltára. Ő pedig mit tesz? Esedezik érettünk, helyet készít nekünk, szüntelen bátorít és hívogat az Ő Országába, amit feltámadásával szerzett. Nagyon leegyszerűsítve olyan ez, mintha a bíróságon megkérdi az ítélőbíró, van-e valaki, aki elmondhatná, hogy a vádlott megütötte testvérét, s senki más nem akarna megszólalni, csak a testvér. Döbbenetes csendben vár mindenki, megszólal a testvér, aki jogosan mondhatná el tetteit a vádlottnak, de ő csak ennyit mond: testvérem, nagyon szeretlek, gyere már haza. Ő, érthetetlen kegyelem...

2011. február 22. – kedd

Ézsaiás próféta könyve: Hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára.

Isten nem ember. Az ember olyan isteneket alkot, talál ki, gondol el, akiket saját magához hasonlónak képzel el. Isten azonban fölötte áll minden emberi képzeletnek. Jaj lenne nekünk, ha csak olyan istenünk lenne, akit el tudunk képzelni, aki hozzánk hasonlóan gondolkodna vagy cselekedne. Mert hogyan viselkedünk mi, amikor, például olyasmivel vádolnak, ami nem igaz, olyanok közé sorolnak, akikhez mi nem hasonlítunk. A legelső és legkevesebb az, hogy tiltakozunk, s ha van kinek, akkor magyarázkodunk. Igazunkat védjük, az igazság harcosaiként teszünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy ne maradjon a jogtalan helyzet, ne kelljen igazságtalanság miatti következményeket elszenvedni. Nem, nem szoktuk ilyenkor mérlegelni, hogy esetleg el lehetne valamit, valamennyit tűrni, hordozni, ha annak lenne értelme, ha valakinek hasznos lenne. Lehorgonyozunk gondolatban és cselekedetben annak bizonygatásához, hogy valami nem érvényes ránk, mi az igazságot akarjuk. Ha valakiért valamit tehetünk, azt saját szabad akaratunkból akarjuk tenni, annak mi magunk választjuk meg a módját, idejét, mértékét. Mi nagyon érzékenyek vagyunk arra, hogy kik közé sorolnak.

A Bibliában többször találunk arra példát, hogy Isten emberei nem vonták ki magukat a közösségből akkor, amikor a közösséget Isten a bűnök miatt dorgálta, vagy büntette. Mózes, Jeremiás, Dániel úgy imádkoztak Istenhez a bűnbocsánatért, a nép bűnei miatti büntetés elengedéséért, hogy az imát többes szám első személyben fogalmazták meg. Ők viszont csak részben voltak mentesek a közösség bűneitől, nem voltak mindenben tiszták és feddhetetlenek.

A mi Urunk Jézus Krisztus érthetetlen és felfoghatatlan szeretettel végzett el mindent a mi megváltásunkért. Előbb lemondott a mennyei dicsőségről, és emberként született meg, emberként élt a földön. Ő volt az egyetlen, aki nem vétkezett, aki minden kísértésnek ellenállt, aki mindenben tökéletes és bűn nélküli maradt. Ő az egyetlen, akit nem sorolhatunk a bűnösök közé. Ez által volt Jézus Krisztus alkalmas arra, hogy magára vegye mások, mindenki, a mi bűneinket, önként szenvedve azokért. Engedte, hogy a bűnösök közé sorolják, a bűnösök között feszítsék meg, a bűnösöknek járó büntetéssel sújtsák, így szerezve meg számunkra mindazt, ami Neki járt volna egyedül, a tiszta és szent élet jutalmát, az üdvösséget. Jézus ott volt, ahova én kellett volna jussak, ezért én ott lehetek, ahol egyedül Jézus lehetett volna. Köszönöm, URam, hogy az én vétkeimet magadra vetted, s vállaltad, hogy miattam a bűnösök közé soroljanak. Köszönöm az örök életet.

2011. február 23. – szerda

Zsoltárok könyve 118,21: Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál.

Elmarasztaljuk a kilenc gyógyult bélpoklost, akik nem mentek vissza Jézushoz megköszönni a csodát, de a magunk imaéletében is sok a kérés és kevés a hála, tisztelet a kivételnek. A zsoltárokból gyakran találjuk együtt a kérést és a köszönetet, az istenfélő ember nem kételkedik abban, hogy a Mindenható meghallgatja könyörgését, kíségeti a veszedelemből, megadja azt, ami a legjobb, ezért már a kérés megfogalmazásakor magasztalja Istent, hogy válaszol az imára. Felgyorsult világunkban nagyon sok minden lett felületessé, rohanásaink miatt nem csak egymásra nincs már időnk, de arra sem marad idő, erő, arra sem tudunk már igazán figyelni, amiért harcoltunk. Az öröm, a megelégedés, a beteljesedés egyre ritkábban előforduló vendég életünkben. Ha elérünk egy célt, sokszor nem az az első, hogy adjunk hálát érte, álljunk meg kissé, és örüljünk annak, amit bizonyára Isten segítségével elértünk, hanem az első gondolatunk az, hogy akkor most mi következik, melyik az újabb, a még magasabb célkitűzés. Idős nagytata sietette az unokát, hogy még elérjék az átkelőt, mielőtt a lámpa pirosra váltana, ez sikerült is, a túloldalon pedig örömmel mondta a nagytata, hogy nyertünk két percet. Az unoka pedig visszakérdezett: s mit csinálunk vele? Mit teszünk azzal, amit elértünk?

Azt köszönni meg a zsoltáros Istennek, hogy őt meghallgatta. Gyakran fejezzük be imáinkat ezzel a kéréssel, hogy Isten hallgasson meg minket. Ez viszont nem természetes, nem „normális” dolog, hogy Isten minket meghallgasson. Az emberek által kitalált vallásokban ez nem igazán van jelen lehetőségként, hogy az emberek óhaját, kérését, egyáltalán elgondolásait az isten vagy az istenek meghallgassák, ezekre oda figyeljenek, ezzel egyáltalán törődjenek. Az egy igaz élő Isten, a mi Istenünk pedig, aki szent és az igazságban gyönyörködik, nem tartozik az embernek azzal, hogy rá odafigyeljen. Semmivel nem tartozik. Mindent önként tesz, szeretetből. És mi kétszeresen tudjuk, hogy Ő meghallgat minket. Tudjuk, mert hiszünk Igéjében, abban, hogy Ő megígérte ezt, több alkalommal bíztat is, hogy igényeljük segítségét, kérjünk Tőle, számítsunk Rá. És abból is tudjuk, hogy Ő meghallgat, hogy ezt már tapasztaltuk is, nem is ritkán. Ha csak elmondhatom Istennek szívem mélyéből fakadó őszinteséggel mindazt, ami életemben van, máris érzem, hogy megkönnyebbültem, mert jó kezekre bíztam ügyemet. Utána, s ez az utána néha pillanatokat is jelenthet, máskor Istentől rendelt hosszabb időt, de érkezik a válasz, a segítség a szabadítás. Hálát adok, Istenem, hogy ma is meghallgattál.

2011. február 24. – csütörtök

Zsoltárok könyve 36,7: Embert és állatot megtartasz, URam.

Régi természetünk, újjászületés előtti énkéntiségünk felszínre törésének jele, hogy gyorsabbak vagyunk a tiltakozásban, felháborodásban, ellenkezésben, mint a megfontoltságban és a higgadt elemzésben. Így van ez néha az emberekkel való viszonyunkban, és előfordul Isten igéjével kapcsolatosan is. Elég sok kárunk származik ebből, néha hosszú és nehéz meggyőző munkát kell kifejtünk, hogy elhitessük embertársainkkal, hogy elhamarkodott magatartásunkat már megbántuk, nem az első reakciónk volt a hiteles. Mai igénk is lehet ilyen példa. Első olvasásra, hirtelen az juthat eszünkbe, hogy az embert és az állatot egy sorban említi az ige, milyen megalázó ez számunkra, kikérjük magunknak. Sok ígét így olvasunk mi, s aztán nem gondoljuk tovább, elfordulunk, s megyünk a magunk vélt igazával semmilyen irányba. Nem is istenfélő emberektől lehet hallani olyat, hogy az ember és az állatok egyenlő szinten való említése elég megalázó... az állatok számára. Sok példát is hoznak, arról, hogy az állatok nem ölnek szórakozásból, nem változtatják meg előbbi döntéseiket önző célok eléréseért, nem élnek képmutatóan és még számos okot tudnak említeni. Mi azonban nem ezekért kell átgondoljuk igénket, s nem az állatvédők gondolatmenete a legelső, amire figyelünk, hanem Isten igéjét, a mi Atyánk kijelentését szükséges elfogadjuk és jól megértjük.

Mennyivel építőbb lesz, ha ebből a mondatból arra figyelünk első sorban, hogy Uramnak nevezi Istent a zsoltóáros. Mekkora áldás, hogy úgy tekinthetünk az ég és föld teremtőjére, mint Krisztusban Atyánkra, arra az Űrra, aki szeretetével és irgalmával visel gondot életünkre. Mennyivel építőbb lesz, ha ebben az ígében azt is felfedezzük, hogy Isten az Ő végtelen kegyelméből fenntartja a világot, Ő visel gondot, ahogy Mesterünk tanította az ég madarairól, a mező virágairól, a teremtett mindenségről. Ma már oda fejlődött a tudomány, hogy kezdjük érteni, mekkora csoda az élet, mennyi mindennek kell pontosan meglenni, hogy az élet fennmaradjon, ez a földi élet ne pusztuljon el. Naptól való távolsággal kezdődően, földforgási sebességig minden tökéletesen van megalkotva az életért. Az állatvilág működését is mostanság fedezi fel egyre nagyobb csodálattal az ember. Csodálatos, milyen összhang van a természetben, mennyi minden járul hozzá ahhoz, amit a zsoltóáros csodás egyszerűséggel így fogalmaz, hogy az állatot is megtartja az Isten.

Az lehet ezen ige nagy üzenete számunkra, ha azt is észrevevessük, hogy a mi életünket is Isten tartja meg. Az Ő akarata szeretetével párosulva tökéletes munkát végez. Nagy nyereség, amikor az ember felfedezi a gondviselés csodáját, azt, hogy milyen biztonság, milyen békesség van azok életében, akik tudják, hogy életük el van rejtve Istennél. Szükséges, hogy amit emberileg meg lehet tenni, azt megtegyem, amennyiben lehet, vigyázzak magamra, szerettemre, ami Isten akarata szerint lehetséges, azt igénye vegyem az élet érdekében, de pillanatig sem feledkezem meg arról, hogy Isten az, aki igazán megtart. Az Ő akarat nélkül semmi sem történik, Ő az, akinek jogosan és teljes bizalommal mondhatom: Gondviselő jó Atyám vagy, ó, én édes Istenem... Hozzád vágyom, Benned élek.

2011. február 25. – péntek

Jakab apostol levele 5,16: Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

Nagy ígélet ez számunkra, és nagy biztatás az imádkozásra. Jakab apostol ebben a levélben bátorítja a keresztyén közösségeket az imára, ugyanakkor azt is elmondja, hogy milyen legyen az ima, hogy legyen eredménye, hatása, következménye. Ha erre az egy mondatra figyelünk a mai ígéből, azt érthetjük meg leghamarabb, hogy az imának van ereje, aki imádkozik, az Isten akarata szerint cselekszik. Fontos imádkozni a gyógyulásért, fontos minden kérésünket alázatos imában Isten elé vinni. Mert van imameghallgatás. Mert Istenünk hallja és válaszol a könyörgéseinkre. Mert imádkozva azt fejezzük ki, hogy mi nem tudunk segíteni bizonyos határokon túl, de nem kételkedünk abban, hogy Istennek nincs lehetetlen, ezért Rá bízunk ügyünket, Tőle kérjük a segítséget.

Kicsoda imádkozhat? Mindenki. Kinek hallja Isten a könyörgését? Mindenkiné. Kiről mondja a mai ige, hogy könyörgésének nagy ereje van? Az igaz embernek. S ha már így kérdések formájában próbáljuk az ígét megérteni, akkor a következő kérdés az, hogy kicsoda az igaz ember? Senki, hiszen mindenki bűnben született, önmagától nem tud igazzá lenni. Pál apostol tanít minket, mikor azt írja, hogy nincsen saját igazságom, hanem Krisztus Jézusban van igazságom. Kinek a könyörgésére érvényes tehát, hogy nagy ereje van annak? Az, aki úgy könyörög, hogy az élete el van rejtve a Krisztusban. Mit jelent krisztusban lenni? A kérdéseket folytassuk, s a válaszokat az Írásból keressük ki, mert megvannak a válaszok, és érdemes ezeket megismerni.

Akik újságszerkesztéssel foglalkoznak, tudják, hogy a tördeléskor az oldalt kell olyan formára alakítani, amit célul tűztek ki. Szükség esetén lehet a betűket kicsit nagyítani, vagy kicsinyíteni, ha szükséges, a szövegbe beszúrható még egy két jelző, hogy meglegyen a szükséges terjedelem. A Bibliára ez nem érvényes, egyetlen szava sem fölösleges. Ezért mi se hagyjuk ki. A könyörgésről, aminek nagy az ereje, azt írja az apostol, hogy az buzgó kell legyen. A mi könyörgésünk sokszor a gyorsétemhez hasonlítható, elmondunk sietve pár mondatot, egy-két gondolatot, a lényeg, hogy Isten segítsen, s rohanunk tovább. Amikor 40 napos imáról hallunk, el sem tudjuk azt képzelni, de még azt sem, hogy

Jézus egész éjszaka imádkozott. Nekünk is mondhatja gyakran Urunk, hogy egy órát sem tudtatok virrasztani, imádkozni? És a buzgóság nem csak, vagy nem elsősorban az ima hosszúságára vonatkozik. Buzgón azt jelenti, hogy komolyan, hittel, bizalommal, szívből, kitartóan.

Atyám, szeretném, ha imáimat meghallgatnád. Csak annyira nem érzem magam igaz embernek, és imáimból is sokszor hiányzik az igazi buzgóság. Segíts, Atyám, hogy Krisztussal, Krisztusban éljek, igazán imádkozzam.

2011. február 26. – szombat

Zsoltárok könyve 23,4: Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.

A Biblia egyik legismertebb fejezete a 23. zsoltár. Sokan idézik, tudják kívülről, sok embernek jelent lelki erőt az, hogy van egy olyan gondviselőnk, aki törődik velünk, aki mindent megtesz értünk, aki még élete árán is védelmezi az övéit. Úgy, mint az igazi jó pásztor. Ennek a csodálatos zsoltárnak ma idézett sora is ismert és kedvelt, gyakran hallható áhítattal, szinte pátosszal elmondva. A halál árnyéka völgyében járok, mondja a zsoltáros, és idézzük mi is, mélyről jövő sóhajjal. Mert életünk szüntelen a halál felé menetel, nem tudjuk mikor jön el, mondhatni, mindig veszélyeztetni életünket. És sóhajunk azért is, mert ha nehézségekkel, betegséggel küzdünk, ha sok baj van életünkben, akkor a halál árnyékát érezzük, akkor ismét miénk lesz a zsoltár. De ugyancsak Dáviddal jó azt is mondani, hinni és vallani, hogy a legnehezebb próbák alatt is Isten velünk van. Nehéz az életünk, de nem hagyott magunkra mennyei Atyánk, s ha Ő velünk, akkor lehet és érdemes harcolni. Ő az, aki vigasztal minket, Ő az, aki gondot visel mindenikünkéről, Ő az, aki Fiában igazi jó Pásztorunkká lett. Nehéz volt Dávid élete, nehéz a mi életünk is, milyen jó, hogy van ez a zsoltár, mely vigasztal minket.

Valahogy mégis valami kimaradt. Kicsit sajnáljuk magunkat, kicsit panaszkodunk, kicsit reménykedünk, de mintha hiányozna mégis valami. Úgy vagyunk bizonyos értelemben ezzel a zsoltárral mint a filmekkel. A filmek főhősei sokszor nagy kalandokban vesznek részt, ahol megsebzik őket, de egy hőstől senki nem várja, hogy ha akár egy golyó is átmegy a karján, azt számba vegye, ő megy, harcol tovább, kis sebekkel nem törődik. Kikapcsoljuk a tv-t, kimegyünk a konyhába, s véletlenül kenyér szeletelése közben épp csak megkarcoljuk a kezünket, de az annyira fáj. Le kell szorítsuk ujjunkat pár percig, sajog. A film és a valóság között bizony óriási a különbség.

Jaj, ha a Biblia és a valóság között nagy a különbség. Sóhajtozva mondjuk, hogy az ÚR a mi Pásztorunk, de azt már kifelejtettük, hogy Őt követve nem félek semmi bajtól. Ha valóban Rá bízom életem, nincs helye aggodalomnak. És azt sem hagyom ki, hogy vessződ és botod vigasztalnak. Nem elméletben, hanem akkor, amikor ez sajog és fáj. Amikor hit nélkül panaszkodnék, jajveszékelnék, kérdezném zúgolódva, hogy miért büntet engem Isten. Most viszont, mint a Jó Pásztor követője, hálás vagyok a figyelmeztetésért, a néha fájó útbaigazításért, vigasztal engem Isten minden vesseje, mert ebből is tudom, fontos vagyok Neki, nem engedi, hogy rossz útra térjek. Szép a zsoltár. Igaz-e ez a zsoltár a valóságban? Minden helyzetben a legnagyobb áldás, hogy tudhatom: Isten velem van.

2011. február 27. – vasárnap

Jónás próféta könyve 2,8: Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád.

Önmagában is példaértékű imát olvashatunk ezen igében, értékét nemesíti a körülmény, melyben született. Jónás a hal gyomrában imádkozik. A legnagyobb mélységben születik a legőszintébb ima. Ő

most szó szerint is mélyen van, lélekben pedig azon a szinten, ahonnan már nincs lejjebb. Elindult az Isten beszédével ellenkezve, Isten utasításával ellentétes irányba, s az ilyen út mindig viharhoz vezet. Aki Istentől távolodik, annak élete mindig veszélyben van. Jónást kidobják a hajóból. A hullámok közé, a biztos halálba. Ha meghal, Isten ítélete elé kerül. De nem így történt, hanem a lehetetlen lett lehetséges, Jónás a legnagyobb mélységbe Isten kegyelmét találja. A biztos halál előtt a megmentett élet csodáját éli át. Még nem jutott Jónás a felszínre, szó szerint sem, mert még a tenger mélyén van, lelkileg sem, mert küldetéséért még egy mozdulatot sem tett. De a megmentett életű, még nagyon mélyen levő próféta szívéből feltör az őszinteség áradata, az eddig Istennel ellenkező és dacoló ember megtanulja az alázatot, elkezd imádkozni úgy, ahogy csak ilyen mélységekből lehet.

Amikor megijed az ember, bizonyos nehézségek előtt, keresi a megoldást. Mindent megpróbál, ide-oda kapkod, menti a menthetőt, igyekszik legyőzni a nehézségeket. Amikor viszont minden bezárul, minden elveszett, akkor elcsügged. Akkor sokan feladják, búskomorak lesznek, azt hangoztatják, hogy soha többé nem vigasztalódnak meg, semmi nem tudja életkedvüket visszaadni. Jónás, aki a biztos halál felé süllyedt, Jónás amikor elcsüggedt, akkor az Úrra gondolt. Nincs olyan mélység, ahova Isten hatalmas karja ne tudna aláánk nyúlni. Jézus, a mi Megváltónk a legnagyobb gyötrelmet szenvedte el értünk, hogy a leghelyetlenebb helyzetből is kihozhasson minket. Még a tenger fenekéről is, értelmünket meghaladó helyzetekből is. Bárhol lennél, igaz Isten ígéje és ígérete, ha Őt segítségül hívjuk, Ő megszabadít.

Jónás imája eljutott Istenhez, és Jónás ezt bizonyosan tudja is. Ahogyan azt is tudja, hogy nem érdemli ezt meg, azt sem érdemelte meg, hogy a haláltól megmeneküljön. Még nem ismeri annak módját, hogy miként jut ki a jelen mélységéből, de már tudja: Istenhez lehet és kell kiáltani, Ő hallja, még több milliárd köbméter víz fogságából is az imát. Hallja a méltatlan és bűnös ember imáját is. Ő küldte az utolsó másodperben a halál előtt a megmentést, tehát van még terve az életével. Nincs olyan helyzet, melyben ne lehetne imádkozni. Nincs olyan ima, amit ne hallana a Mindenható. Amikor nem tudom még, hogyan lehet a lehetetlennek tűnő helyzetből kikerülni, amikor emberileg nincs remény, amikor jogosan szenvedek, de Istenhez kiáltok, akkor a legnagyobb vigasz, ha úgy imádkozom, hogy bizonyos vagyok felőle, imám eljutott a Mindenható Istenhez. Ő tudja, mi az Ő akarata, mikor és hogyan avatkozik be az életembe, körülményeimbe. Nekem elég ezt tudni, hinni, hogy az ÚR előtt van imám, kezében életem.

2011. február 28. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 11,36: Tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké.

Biztos vagyok abban, hogy Isten Országában még a legnagyobb tudós professzor is sok titok feltárása felett fog örvendezni. Az is nagyon valószínű, hogy mindnyájan nem csak titkokat ismerünk majd meg, és értjük majd azt a sok igét, amit evilági értelmünkkel nem sikerült megfejtsünk, hanem sok ige fog a maga teljességében felragyogni előttünk, amit részlegesen értettünk, netán helytelenül közelítettük meg. A mai ige is ilyen, nem gondolom, hogy képes lennék az ige teljes megértésére, de az a kevés, amit értek belőle, az is nagyon csodálatos, és főleg gazdag üzenetet hordoz. Csak úgy tudom kissé is megérteni ezt az igét, ha négy mondatban közelítem meg.

Tőle, azaz Istentől van minden. Vagy pontosabban, más igékkal is egybevetve, a Fiú Istentől, Jézus Krisztustól. Sem a sátán nem teremt, sem az ember, sem más isten nem létezik, egyetlen Teremtő van. Márpedig amit a szent és kegyelmes Isten teremt az mind jó. Ilyen volt a világ és maga az ember is, jó. Noha sok mindent elrontottunk, mégis, úgy tekinthetünk a teremtett világra, mind az Istentől származó jóra, amit még becsülnünk kell. Olyan hatalmas Istenünk van, hogy el nem tudjuk azt képzelni. Amit Ő teremtett, annak piciny részét kezdte el az ember kutatni, megismerni, és elkápráztató felfedezéseket

teszünk. Magunkra pedig, és embertársainkra is úgy tekintünk, mint Isten teremtményeire, életünk az Ő ajándéka.

Általa, Jézus Krisztus által van minden. Istenünk az Ő Fia által teremtette a mindenséget, Ő általa munkálkodott és munkálkodik választottai életében, és ami számunkra a legnagyobb lehetőség és áldás az, hogy mi Ő általa mehetünk Atyánk színe elé.

Érte van minden, a teremtés célja a Fiú, aki az Atyának szerelmes Fia, akiért, vagy akire nézve alkotott Isten mindent. Miután ezt az igazságot felfedezzük, megtanuljuk másként olvasni úgy az Ő-, mint az Újszövetséget, mert megértjük, hogy minden Krisztusról szól, és el kell addig is jussunk, amikor már a mi életünkben is Ő foglalja el az első helyet.

Bizonyára, ki sem lehet fejezni százalékban, hogy ezen igének igazi üzenetét mennyire érintettük. Ha őszinte csendességben gondolkodunk róla még pár percet, Isten Lelke több világosságot ad még. Teljességgel Isten Országában fogjuk érteni. De amennyire adatott számunkra a megértés, az már elég ahhoz, hogy elmondjuk: Övé a dicsőség mindenért, mindörökké.